

EN ANNAN
SORTS VÄRME

MATTIAS LÖNNQVIST

En annan sorts värme

Jag hade hyrt en sommarstuga i Dalarna, för att få ro att skriva. En gammal fäbod som hade rustats upp och nu hade moderna bekvämligheter, inklusive el och avlopp. Solen låg på och jag hade flyttat in under parasollet. Då slapp jag blänket i skärmen. Jag drog ett djupt andetag genom näsan. Det var något speciellt med luften här.

"Mjau."

En katt? Vad gör den här? Katten var vit, med en päls som glänste och en svart fläck mitt i pannan. Fläcken såg nästan ut som ett tredje öga. Den strök sig mot mig, jamade igen.

Jag var verkligen inte en kattmänniska. Katter verkade känna det på sig och drogs därför ofta till mig, vilket inte gjorde mig mer positivt inställd. Jag suckade, reste mig för att gå och hämta mer kaffe i köket. Med lite tur kanske katten ledsnade och gick någon annanstans.

En kvart senare gick jag ut på altanen igen, med en rykande kopp kaffe. Katten satt kvar, som om den väntat på mig, jamade igen. Med en suck slog jag mig ned framför datorn. Om jag bara kunde komma in i berättelsen jag höll på att skriva kunde jag kanske ignorera katten.

Den jamade igen, strök sig mot benet. Någonting högg till, en smärta i vaden. När jag kände efter var det blött, blod. Hade katten rivit mig? Jag tittade noggrannare. Katten hade ett halsband, det måste ha varit det. Jag satte mig på knä, tog tag i katten. Det som jag trodde var ett halsband var en kedja. Den såg obekvämt ut och jag kunde se sår från kedjan. Katten jamade igen och det såg nästan ut som om den pekade på kedjan med tassens.

"Sitt still", sa jag, som om en katt kunde förstå mig, men till min förvåning satt den blick stilla. Jag kände längs med kedjan. På flera ställen var den vass och jag fick skärsår. Längst ned kände jag ett spänne, hakade av det och tog bort kedjan.

Katten förändrades, växte den? Jag gnuggade ögonen, trodde inte på dem, men katten blev större och större. När den var nästan lika stor som en människa började

den skimra, förändras. Pälsen drogs in i huden, en hud som såg allt mer mänsklig ut även om den var ovanligt blek. Ansiktet förändrades, nosen blev en näsa och en ung kvinna framträdde framför mig. Jag tittade fascinerat, öronen var fortfarande en katts öron. Spetsiga, längst upp på huvudet och med ljus päls vilket kontrasterade mot hennes svarta hår. Jag var så fascinerad över öronen att det tog mig flera sekunder innan jag insåg att hon var helt naken. Omedvetet svepte min blick över hennes kropp. Hon var smal, finlemmad, med ljus hy. Vacker på ett nästan övernaturligt sätt, med ett skimmer. Jag rodnade när jag insåg vart min blick sökte sig och återvände till ansiktet. Jag var tacksam att hon satt på knä vilket åtminstone dölde en del.

"Har du tittat färdigt nu?"

"Förlåt, men dina öron är så fascinerande."

"För det var ju där du tittade." Hon snörpte på munnen. En kyla i hennes röst.

"Faktiskt", sa jag med mer eftertryck än jag hade menat. "Jag har aldrig sett någon med kattöron förut."

"Kattöron ...?" Hon förde upp handen, kände på huvudet, på öronen. Reste sig upp. "Har du en spegel?"

"Ja där inne ...", sa jag och hann inte ens avsluta meningen innan hon var på väg in genom dörren. Jag blinkade. Hårt. Flera gånger. Hade hon verkligen svans?

Från ljuden inifrån lät det som om hon hade hittat sovrummet, och spegeln där.

"Det finns kläder i byrån bredvid spegeln", ropade jag. Några minuter senare kom hon ut igen. Hon hade min favorittröja på sig. Den var alldeles för stor, mer som en kort klänning. Till det ett par boxerkalsonger, bak och fram. Jag skulle precis kommentera när jag insåg varför, gylfen gav plats för svansen.

Jag sträckte fram handen. "Jag heter Mattias."

Hon stirrade på handen, verkade inte veta vad hon förväntades göra. "Heter?"

"Ja", sa jag och drog tillbaka handen. "Mitt namn alltså."

"Vi har inga namn", sa hon och sträckte fram handen. "Varför gjorde du så?"

"Det är så jag brukar hälsa. Vilka är vi?"

"Jag är en vittra."

"Jag trodde vittror var så här stora", sa jag och måttade med händerna, två decimeter.

Hon skrattade. Ett klingande skratt, bubbligt, som vatten som porlar nedför stenar. "Vi kan ändra storlek, men just nu tycks jag fast i den här storleken. Och med svans och kattöron."

"Jag vill inte kalla dig du. Kan du inte bara välja ett namn?"

"Hur då?"

"Vänta." Jag reste mig upp, tog fram laptopen och googlade fram en lista med populära namn. "Välj ett här."

"Vad är det här för någonting?" Hon petade på skärmen.

"Det är min dator, men det är inte viktigt. Du kan väl läsa namnen som står där?"

Hon mumlade för sig själv, läste upp namnen utan att jag kunde höra det. "Stella. Det är ett vackert namn. Du kan kalla mig det."

"Stella", sa jag och smakade på ordet. "Jag gillar det. Vad gör du här, och varför var du en katt?"

"Det är en ganska lång historia."

"Jag har tiden, men mina knän gör ont." Jag pekade mot bordet och stolarna. "Vi kan väl sitta där?"

"Ni människor är överallt numera, så vi rör oss sällan i er värld. Men, jag var nyfiken och smet ut. En bit in i skogen fanns en stubbe. På den låg ett halsband. Det vackraste jag sett."

Jag nickade och tog en klunk av kaffet. Det var fortfarande varmt.

"Jag ville se hur det såg ut på mig. Det fanns en tjärn i närheten som jag kunde spegla mig i. När jag tog på mig det förändrades min spegelbild. Jag trodde det var en illusion, men insåg att jag hade förvandlats till en katt."

"När hände detta? Nyss?"

"Flera somrar sedan. Jag har försökt få bort halsbandet. Försökt hitta andra vittror som skulle kunna hjälpa mig, men i den här formen kan jag inte hitta dem." Hon gäspade stort. "Till slut bestämde jag mig för att se om någon människa kanske kunde hjälpa mig."

"Du ser trött ut. Jag har ett gästrum", sa jag och pekade mot dörren till gäststugan. "Du kan sova där om du vill."

Det var lika varmt dagen därpå. Jag satt på uteplatsen och skrev, två koppar framför mig, den ena med kaffe till mig själv.

Dörren öppnades och Stella klev ut, sträckte på sig i en gäspning, påminde mig om en katt. Hennes hår var rufsigt och hon hade samma kläder som igår.

"Sovit bra?" sa jag och hällde upp kaffe. "Dricker du kaffe? Det har svalnat lite men är fortfarande drickbart."

"Jag har aldrig provat", sa hon och tog en klunk som hon spottade ut. "Usch! Hur kan du dricka det där?"

"Man vänjer sig."

"Har du inget annat?"

"Vänta här." Jag hämtade ett glas med mjölk, noterade hur hon lapade mjölken innan hon insåg att hon kunde dricka den. Jag räckte henne en servett och pekade på överläppen. "Du har lite mjölk där."

"Kan du hjälpa mig? Att bli vittra igen?"

"Vet du någonting om det som förvandlade dig?"

"Jag hörde ett skratt", sa Stella och tittade uppåt, verkade tänka efter. "Sedan en röst som sa 'enbart värme kan rädda dig' eller något sånt."

"Uppenbarligen är det här varma vädret inte tillräckligt." Jag reste mig. "Jag är rädd att du nog måste dricka mer kaffe ändå. Vi provar om varm vätska är rätt sorts värme."

"Måste jag?"

Kaffet hjälpte inte, trots att det var skållhett. Hon var väldigt söt när hon skrynkade ihop ansiktet av smaken.

Under de närmaste dagarna provade vi flera varianter av värme. Varma drycker och varm mat hade ingen effekt. Inte heller hjälpte bastubadet, även om hon uppskattade det så mycket att hon bad att få prova igen. Att övertala henne att ta ett varmt bad i badtunnan tog tid och hjälpte ändå inte. Öppen eld när vi grillade höll på att sätta eld på hennes svans, men det var det enda resultatet.

Jag försökte vara lite kreativ, och tillagade mat med alla starka kryddor jag hade. Chilin blev så stark att jag svettades av att äta den, men den sortens värme var inte lösningen på Stellas förtrollning. Vi var båda besvikna, och jag började få slut på idéer. När jag gav henne en chilifrukt och bad henne tugga på den slängde hon den ifrån sig, sjönk ned på knä och började gråta.

"Ingenting hjälper", snyftade hon. "Jag är varken vittra, eller människa, eller katt. Jag är ingenting. Ingen kommer gilla mig så här."

Jag satte mig bredvid henne, höll om henne. "Jag gillar dig."

"Gör du?" sa hon och drog in snor från näsan.

"Ja, jag lovar. Jag gillar dig och jag gillar att ha dig här, trots att jag inte kunnat hjälpa dig." Jag rufsade hennes hår. "Men ... dina öron. De är borta."

"Är de?" Stella förde upp handen, kände efter. "Det är de. Vad gjorde du?"

Jag höll om henne hårdare. "Låt mig prova en sak. Jag gillar när du frågar om saker, även om sådant som jag tycker är självklart. Som hur maten kan bli kall av att stå i ett skåp. Hur du alltid vaknar med ett leende varje morgon och får min morgonsurhet att försvinna."

"Menar du?"

Jag nickade, släppte henne en kort stund. "Din svans är borta nu också."

"Tror du ...?"

"Kom. Ge mig en riktigt stor kram." Jag höll om henne, viskade in i hennes nu normala öron. "Jag kommer att sakna dig när du återvänder till vittrorna. Kan du lova att inte glömma mig?"

Jag kände hur hon krympte i min famn, och sedan växte igen, tillbaka till nästan samma storlek.

"Mina förmågor är tillbaka. Jag måste återvända, hem. Berätta att jag fortfarande lever."

Jag nickade, kunde inte hitta rätt ord att säga.

Hon reste sig upp, var på väg ut genom dörren när hon vände sig om. "Jag lovar att jag aldrig kommer glömma dig, eller vad du gjorde för mig."

En saknad växte inom mig. Jag hade hyrt den här stugan för att få vara ensam, men just nu var ensam det sista jag önskade vara.

När jag vaknade kändes det tomt, någonting som saknades. Även om vi inte hade delat rum när Stella bodde här så hade jag kunnat se fram mot hennes nyfikenhet och glädje varje morgon som jag vaknade. Nu kände jag mest tomhet.

Jag bryggde en kopp kaffe och gick ut till uteplatsen. Var det någonting som fladdrade på tork ställningen? Var det inte min t-shirt? Den som Stella hade lånat. Det lät som om någon använde utomhusduschen, den som var runt hörnet.

Jag kände en värme i mitt bröst, som om mitt hjärta höll en högre temperatur än resten av kroppen. Koppen ställde jag på bordet innan jag gick bort mot duschen.

"Stella? Är det du?"